

Pintér Jávor

Tótágast áll a világ

CSK

© Pintér Jávor, 2025.

Borítókép és illusztráció © Gonda Mirjam (12,5 éves) és
Andics Bernadett (262. oldal)

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Családi Könyvek

Kiadó: Pintér Zoltán

ISBN: 978-615-6929-00-6

Ajánló

Pintér Jávör, e könyv szerzője élő példája annak, hogy Isten munkálkodik a legkisebbekben is, és olykor tintába – vagy inkább gyermek szívekbe – rejti felmérhetetlen bölcsességét. Ám ahhoz, hogy mindezt egy gyermek be tudja fogadni és tovább tudja adni, megesik, hogy tótágasra kell állítania a világot. Szülőként gyakran eltűnődünk azon, vajon azok a magok, amelyeket Isten ígéjéből gyermekeink szívébe vetünk, gyökeret vernek-e, szárba szökkennek-e – és ha igen, megérjük-e, hogy a kis magocskákból valóban fa legyen. Olyan fa, amely nemcsak gyümölcsöt terem, de táplálékul is szolgálhat számunkra.

A történet kezdetén a felfordult világban indul el egy család egy nem mindennapi kirándulásra. A spontán jött – és gyakran a nem spontán jött – kirándulásoknak is sajátja, hogy bizony ritkán történnek a terveink szerint a dolgok, és nincs ez másként ebben az aranyos történetben sem, ezáltal élhetnek át számtalan új kalandot, miközben sorról-sorról megértjük, hogyan épül be gyermekeink gondolataiba a megbocsátás, a szeretet, az adakozás, vagy éppen a legmélyebb mélyről jövő hit gondolata.

A történet során a családi dinamika úgy rajzolódik ki, mint egy térkép: vannak csúcsai, völgyei, kanyarjai, de a szereplők mindig együtt haladnak rajta. A gyerekek nemcsak követnek, hanem vezetnek is – véleményt mondanak, kezdeményeznek, hibáznak és tanulnak. A szülők pedig nem hibátlan hősök, hanem szerethető, esendő figurák, akik néha elrontanak dolgokat, de mindig igyekeznek jóvátenni. Ebben a világban mindenki tanul mindenkitől.

A humor mögött hit rejtőzik, a nevetés mögött pedig az a bizonyosság, hogy a világ jó hely lehet – ha van, akivel kézen fogva járhatjuk végig az ösvényeket, legyenek azok hegycsúcsok, barlangok, vagy épp az élet legnagyobb kérdései.

Persze, ahogyan a legtöbb családban, itt is előfordulnak vitatkozások, néha balesetek, de legalább ugyanolyan számban mókázások és bocsánatkérések is, amik mind azt mutatják, hogyan tanulja meg egy gyerek, mit jelent az összetartozás. Milyen az, amikor haragszunk egymásra, de egy perc múlva már együtt

nevetünk, és milyen az, amikor a testvérek nem engedik, hogy valaki egyedül szomorkodjon. Ezeket a pillanatokat egészítik ki – vagy hangolják fel, akár egy érzékeny hangszer – a történetben felbukkanó bibliai példák. Akárcsak Jézus feltámadásakor, kövek gördülnek el Isten parancsára, és Ószövetségi szereplők – Mózes, Gedeon és Dávid király – válnak szinte útjelző tábláivá az eseményeknek. Isten pedig, ahogy a Bibliai történetekben sem, ebben a történetben sem marad tétlen. Tevékeny a könyv lapjain, megbújik a sorok között, és azt hiszem, az olvasók számára is hordoz megannyi, megszámlálhatatlan, mélyről jövő üzenetet.

*Kozicsek-Karácsony Bogi,
szerkesztő, újságíró, riporter*

**A regény a Holnap Magazin regénypályázatán száznál is több
felnőtt író közt a legjobb húszba került.**

I. rész – I. szakasz

A Szondi-alagút rejtélyes titkai

1. fejezet

Végre eljött a vakáció, amit minden gyerek várva várt. Főleg azok, akik az intézményben poshadás után a természetbe szabadultak ki. A Szabó család tagjai azt kiabálták, ahogy hazafelé mentek, hogy nincs többé iskola, óvoda, jaj, de jó! Andi és Dávid értek leghamarabb távol az ovisok közül az óvoda épületétől, mert ők rohantak leggyorsabban el a szabadságba. Nagytestvéreik, Jani és Csabi is elsőként tűntek el az iskolából. Felugrottak a buszra és máris otthon szálltak le.

Ebédkor a szőkés barna hajú, 5 éves Dávid, akinek szemében mindig huncutság tükröződött, előállt nagy ötletével:

- Anya! Kérlek! Menjünk el a Szondi-alagúthoz lovag lóháton! - Dávid nagyon szerette a várakat és a lovagokat. Hallott egy mesét, ami a Drégelyvár rettentő hosszú alagútjáról szólt, aminek egy járata még ma is épen állt. Ezt akarta mindenáron felkutatni.
- Nem! A Tari Szurdokba menjünk! Az vadregényesebb! - szólt a mindig gondtalanul boldog, barna hajú, kissé nyúlánk, 8 éves Csabi.
- Inkább a börzsönyi teknősös tóhoz! - visított közbe a hosszú, közép barna hajkoronájú Andi, aki állandóan sikkantott, ha valami nagyobb érzelem érte. Ő 6 éves volt.
- A Bükk hatalmasabb és érdekesebb. Odatartsunk! - tódította a sötét barna hajú, magas és vékony Jani, a 11 éves legnagyobb gyerek, aki egyben a legkomolyabb is volt köztük.

Nagy csetepaté kezdte kezdetét venni az ebédlőasztalnál, amíg a feketésbe hajló hajú, vékonykás és alacsony Anya rendet nem tett. Mindig elégedett tudott lenni és öröm csillogott szemeiben, ez segített megfékeznie olykor vad csemetéit.

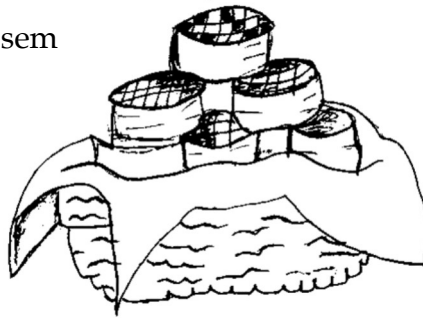
- Ha ilyen hirtelen akarunk menni, akkor Dávid ötletével kezdjük, mert ő szólt legelőször. De a többi helyet is bejárhatjuk majd a nyár során. Van rá majdnem három hónapunk, ne izguljatok, minden belefér szépen sorjában - ezzel Anya be is adta a derekát a kirándulásra azzal a feltétellel, hogy mindenki segít összekészülni.

A gyerekek beleegyeztek, csak azon ment a vita, ki mit segédkezzon, mert mindenki a pogácsát akarta sütni. Anya ezért beosztotta a feladatokat. Dávid töltött lisztet, Andi rakott sütőport és szórt sót, Jani tette bele a tejfölt, Csabi keverte ki. Aztán Dávid olajozta a tepsiket, Andi kanalazta a masszát, Jani reszelte a sajtot, Csabi pedig beszórta a tetejüket.

Anya rakta volna be a sütőbe a nyers pogácsákat, de az pont bedöglött. Anya mérgelődve gyújtott be helyette a spartheltbe. Jó meleg, túlon túl meleg lett tőle a házban. A gyerekek nem állták meg röhögés nélkül a helyzetet. Anya nem találta annyira viccesnek, hiába hajszozták, hogy ő is kacagjon, nem tágitott:

- Én nem nevetek. Ez csöppet sem humoros.

A gazdasági munkától dagadó izmú, fekete szakállú, bajszerű és hajú Apa pont akkor lépett be a kerti munkák után. A telkükről távolabbi részéről jött, ezért

késte le az ebédet. Semmit sem tudott még arról, hogy túrázni fognak menni másnap, sem arról, hogy a villanysütő elromlott. Miközben evett, a család többi tagja elmesélte, miért sűrögnek-forognak ennyire. Apa megvonta a vállát, hogy miért is ne menjenek. Nem túlzottan érdekelte a dolog: kirándultatni egy sereg gyereket fárasztóbb munka volt, mint kapálni. De legalább látványosabb. Annak örült

nagyon, hogy pogácsát készítenek, mert az neki is kedvence volt. Apa már csak ilyen embernek született, mindig vigyorgott és viccre vette a világot.

Este olyan 10 óra felé feküdtek le és még társalogtak, milyen is lesz az utazás. Anya közbevetette:

– Csabi, te szurdokot akartál. Megnéztem a térképen, tudunk úgy menni az alagúthoz, hogy előtte végigjárjuk a Honti szakadékot. Jó lesz így?

– Igen, Anya! Szuper!... Mesélsz egy túrázáshoz kapcsolódó bibliai részt?

– Persze! – ezzel Anya belekezdett Mózes történetébe. –

Egyszer réges-régen a zsidók a pusztában vándoroltak, mert Isten azt mondta, arra van a Kánaán, az Ígéret Földje.

Hosszú, hosszú ideje vándoroltak és ez a népnek nem tetszett. Mindenféle kifogást találtak az elégedetlenségre.

Hogy nincs vizük, hogy nincs ennivalójuk, nyavalyogtak.

Mózes Istenhez fordult segítségül. Isten úgy segített, hogy azt mondta, Mózes csapjon a botjával egy kőre. Mózes megtette és a kőből víz fakadt. Aztán Isten fürjeket küldött megsütni és manna nevű mézeskalácsmagokat szórt enni a földre. A nép evett és ivott... No, gyerekek, mostmár viszont aludjatok, holnap korán kelünk!

Izgulással és örömteli várakozással aludtak el. Ez zakatolt kis agyukban: megyünk a Szondi-alagútba!

2. fejezet

Anya hajnali ötkor keltette őket, amikor még alig pirkadt, félhomály volt. A négy lurkó kipattant az ágyból és öltözés után száguldott a buszmegállóba. De hiába kapkodtak, így fél órával hamarabb értek ki, mint ahogy a tömegközlekedés indult. Ekkor jutott Anya eszébe, hogy nem hozták a sátrát.

– Apa, menj vissza érte! – rendelkezett, mire Apa elengedte a teher-babakocsit, ledobta a táskáját és, mint a villám hazarohant. Anya nem értette, miért siet annyira, hiszen bőven volt még idő. A gyerek dőlték a röhögéstől. Ezt végképp nem tudta mire vélni, ezért rákérdezett:

– Mi bajotok van?

Andi adott feleletet pukkadozva a nevetéstől:

– Azért rohant el Apa annyira gyorsan, mert Jani döfködő szarvat mutatott felé a hátad mögött!

Ezen már Anya is kacagott. Amikor Apa visszatért, akkor meg ő nem értette, mi ez a nagy dolog, hogy még Anya is nevet. Megkérdezte, min mulatnak. Azt mondták, hogy rajta. Ezt sem értette. De a kérdezősködést megszakította a befutó busz.

Persze a gyerekek szálltak fel leghamarabb. Anya vett jegyet, Apa a hátsó ajtónál rakta fel a babakocsit, amit púposra megrakodtak cuccokkal, majd felhozta a nagy hátizsákját is.

Az első útszakasz csak pár percig tartott Vácig, utána teljes gázzal rohanni kellett a vonathoz, hogy le ne késsék, mert a következő sokára indult volna csak. Pont arra értek oda, hogy berecsegte a bemondó:

- Figyelem, figyelem a vonat technikai okok miatt negyven percet késik.

Anya nem akarta elhinni, minek történik ez.

- Jó, hogy nem 40 évet, mint a pusztai vándorlás! - pofátlanzkodott Apa.

- Te mégis hogy gondolod ezt a beszólást?!

Legyalogoltassam veled a maradék negyven km-t?! - dühöngött Anya.

Közben Apa felkiáltott:

- Ki az a huncut, aki húz kodja a hajamat?

De több húzás nem történt.

A vonat végre megérkezett, amivel továbbmentek Drégelypalánkra. Amikor megállt, Apa olyan maradt, mintha a padhoz fagyott volna, mert annyira elmélyedt gondolataiban, hogy szinte észre sem vette a szerelvényt. Végre-végre feltápáskodott és a teher-babakocsi felé vette az irányt. Már az egész család fent volt a járművön, amikor Apa még csak megemelte a dögnehez kocsit. Ahogy feltolta, egy mm- re csapódott be mögötte a vonat ajtaja. Apa felkiáltott ijedtében, mire a kalauz odasietett.

- Ó, nincs semmi baj csak az ajtó majdnem nekem ment - magyarázkodott Apa.

- Máskor jobban vigyázzon!

A kalauz nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta a rakományt. De inkább nem kérdezősködött, hanem tovább sietett jegyeket szedni. Magára hagyta a családot. Apa végre odamehetett a többiekhez.

A gyerekek egymástól és szüleiktől folyamatosan azt kérdezték, hogy „mikor érünk már oda?”. Közben az egész lurkócsapat bosszantotta Apát. Rámásztak, lespriccelték vízzel, megcsiklandozták, szóval folyton idegesítették. De ettől még unalmas út volt. Legalább lehetett várni a végét.

Legeslegjobban Dávid izgult, mert odamentek, ahova ő akart. Annyira izgatott volt, hogy a lábával verte a vonat ajtaját. Egyre csak dörömbölt, bum-bum! A jegyellenőr hiába szólt rá, a füle botját se mozgatta, csak hangosabban csapkodta kis lábait a masinához. Ráadásul kiabálni kezdte:

- Mikor érünk már oda?!

Majd azt is kiabálta, hogy fáj a hasam.

- Ne izguld magadat túl! Különben hányni fogsz! - igyekezett Anya nyugtatni Dávidot.

Végre megérkeztek. Dávid egyből kiugrott a vagonból. Aztán fülsüketítően felkiáltott:

- Itt vagyunk!!!

A többi gyermek követte példáját. Utána Dávid Anyához fordult:

- Anya, a zsidó nép örült ennyire, amikor megérkeztek Kánaánba?
- Persze, kicsim! Sőt!

3. fejezet

Hancúrozva negyed óra múlva már ott voltak az erdőben. Fel, fel nehezen másztak, már mindenki izzadt, különösen Apa a rengeteg cuccal.

Egyszer odaszállt egy feketerigó. Még láttak egy sólymot is. Ahol mentek, a közelükben csörgedezett egy kis patak. Egy keskeny, göröngyös ösvény szakasznál, ahol falépcsők is vezettek fel, Apa felkiáltott:

– Kiborult a babakocsi!
– Akkor előre megyünk a gyerekekkel, te meg szedd össze, nem tudom megállítani őket! – vetette oda Anya.

Apának nem volt mit tenni, ezért nekiállt felszedni a sok-sok cókókat. Ekkor vett észre egy döglött vaddisznót. Pont ott állt egy tábla egy pihenőhelynél, amihez közel feküdt. Erre a táblára felírták az állatmentők számát is az

erdészeté mellett. Szólt nekik és megadta a helyet.

Nemsokára kiértek az erdészek. A tetemet feltették kesztyűkkel egy utánfutóra. Aztán elmentek. Apát otthagyták, aki tovább folytatta az unalmas visszapakolást.

Ezalatt a család többi része jóval előrébb az úton fára mászott. A Hontiszakadék nagy része még

előttük volt, szép látvány ígért. Egyszerre Csabi felkiáltott:

– Odanézetek! – ordította.

Apa alakja tűnt fel a tájban. Dávid ötletére lélegzetvisszafojtva bekerítették.

Apa dúdolgatva sétált. Tolta, tolta a babakocsit. Az izzadság folyt arcán. Mit sem sejtett.

- Izgulok - súgta Jani testvéreinek.

Hirtelen vá!!!! bum!! ijesztették meg Apát előugorva.

Apa úgy megrémült, hogy elengedte a kocsit, az megakadt egy gyökéren, de Apa visszagurult 10 m-t. Sikerült a cselük! Dávid odafutott és ráült apára kacagva. A többiek követve példáját, szintén ráugrottak. Ez már sok volt. A hirtelen ugrástól Apa egy jó nagyot hányt.

- Áááá! - sikoltottak a gyerekek és szétrebbentek a bűz mellől, mint a madarak.

Amikor Apa egy kicsit jobban lett, egyből elmondta okulásul gyerkőceinek, hogy ha maradtak volna segíteni, láthattak volna közlőrl egy döglött vaddisznót. De ezt senki sem hitte el neki, mindenki azt mondta, hogy csak bosszantani akarja őket.

- Hívjátok fel akkor az erdészetet, igaz-e! - zárta le Apa a vitát. Fel is hívták és elcsodálkoztak. Janinak erről Gedeon története jutott eszébe.

- Egyszer réges-régen élt egy Gedeon nevű ember, akit Isten kiválasztott arra, hogy támadja meg az ellenséges népet. De Gedeon kételkedett. Mindenféle csodát kért Istentől. Például levágott egy gyapjúcsomót és arra kérte Istent, hogy körülötte legyen minden párás, de a gyapjú ne legyen vizes. Isten megadta Gedeonnak, sőt még ezt fordítva is kérte és azt is megadta. Erre kezdett csak hinni Gedeon és ezután nyert csatát Isten segítségével és cseleivel.

A gyerekek már tovább akartak menni. Ezért Apa is feltápáskodott. Ugyanis eddig még ott maradt fekvve, ahol lenyomták. De azért sikerült neki nagy nehezen felkelnie. Ezzel nekilódult. Nem mert megállni, mert mindenki rajta kívül botot vitt magával, ugyanis Dávid kijelentette, hogy ők most lovagok, akik foglyul ejtették Apát, a gaz betyárt és kardjaikkal őrzik.

Végre megérkeztek a Honti-szakadék szurdokos részéhez. Csabi örömeben, hogy látja a sziklákat, hirtelen

úgy mozdult, hogy véletlenül kigáncsolta Janit. Jani megtántorodott, de gyorsan megtartotta magát, nem akart beleesni a sárba a völgy mélyén.

Ekkor Andi közúgásra lett figyelmes és felkiáltott:

– Menedékbe!!

Akkor észlelték a többiek is, hogy kövek görögnek alá a hegyoldalból. Apa a teher-babakocsit mentette nagyon gyorsan. Addig a többiek fedezékbe bújtak vastag fatörzsek és nagy sziklák mögé. Anya lassabban ért a menedékbe, mint a többiek. Ezért egy kő egy cm-re mellette rohant le a mélybe. Anya ijedtében felsikoltott. Úgy elsápadt, mint aki felé egy felbőszült medve közeledik. Apa egyből berántotta egy nagy sziklához.

Anya meglökte, ahogy beesett mellé. Apa a hirtelen súlyra nem számított, ezért hátraesett. Dávid erre ráugrott, hiszen a hadi foglyokat őrizni kell. Anya rárivalkodott Dávidra:

– Mit képzelsz magadról?! – háborgott.

– Azt képzelem magamról, hogy én vagyok a kis király! – vigyorgott Dávid.

Anya nem tudott mást tenni, legyintett. Apa lassan lehengerítette galád fiát és felkelt. Elámult a nagy közúduláson. Szerinte olyan volt, mint amikor Mózes összetörte az arany borjat és a kőtáblákat, akkor lehetett ennyi törmelék.

Ekkor közeledett az utolsó szikla. Ami az utolsó kő volt, nemcsak az utolsó rangot viselte, hanem azt is, hogy ő lett a legnagyobb. Nem kavics, hanem hatalmas szikla volt. Kb. ötezer mm lehetett az átmérője. Amikor ez az óriás is eldübörgött, elment az összes veszély. Az érdekes látványtól mindenki elámult. Pár gally eltörésével megúsza az erdő, de a kövek látványos halomban álltak alul. A táj szépsége miatt az egész család megállt gyönyörködni. Sok-sok madarat is

láttak. De hirtelen valami újra megtörte mindenki jókedvét.

Egy másodperc alatt történt. Dávid hirtelen felkiáltott:

- Áááááááááááááááá!

Az ösvényről beesett a mocsárba fejjel előre alattuk.

Egy vállára szálló vércsétől ijedt meg, attól pottyant bele.

Apa egyből Dávid után ugrott. Jani törlőket szedett elő, ugyanis a mocsár sáros hely. Ekkor vette észre Jani turkálás közben, hogy Apa nagy okosan nem hozta a sátrat, csak az üres táskát.

Anya tördelte a kezét, úgy izgult Dávidért. Ki tudja milyen mély lehetett az a láp? Ekkor szólt neki Jani.

- Nincs itt a sátor!

- Kit érdekel a sátor, ha az öcséd épp vízbe fullad!?

Apa végre kijött Dáviddal a karján az iszapból. Ahogy Apa közeledett Anya felé, olyan volt, mintha a másodpercek évek lennének.

- Kicsikém, jól vagy? - kérdezte Anya.

- Ööö! - nyöszörögte Dávid sírósan. Miközben szemeit törölgette maszatos kezével, folyt a hajáról a sárlé. Úgy nézett ki, mintha csokiba mártották volna. Kísérletei, hogy letörölje magát, semmit sem értek, mert mindenhol ragacsos lett.

Mindenki végigkérdezte Dávidot, hogy hogy van, de senki sem kapott választ, még Anya sem. Csak hüppögött.

- Látom, egyben vagy. Át kell öltöznöd és lemoslak a patakban - jelentette ki Anya.

Dávid erre visítani és vergődni kezdett Apa kezei közt. De nem szabadulhatott.

Jani letörölte az arcát és azt mondta neki:

- A lovagok nem lehetnek piszkosak és gyávák.

Dávid abbahagyta a tiltakozást, megadóan tűrte, hogy Anya levetkőztesse. Apa újabb mocsárbaesés nélkül lebukdácsolt vele a völgy aljába a friss, hideg patakvízhez. Anya elkezdte lefröcskölni. Olyan hideg volt, hogy felvisített

Dávid, mint egy újévi malac. Rugdalni kezdett, amivel visszafröcskölte Anyát. Ő is sipítani kezdett.

– Hagyd abba! A felnőtteknek nem hoztunk váltóruhát! – de már csuromvizes lett.

– Nyár van, ilyenkor gyorsan szárad a ruha – mondta Andi a jó háziasszony tudásával.

A hidegzuhany után felöltöztették Dávidot. Nem volt hajlandó lejönni a földre. Meg se szólalt. Nem tetszettek neki az események. Végül arra jutottak, hogy Apa viszi a nyakában a következő kanyarig. Erre az lett az első szava a baleset után, hogy hihi. Mert apának bűvészkednie kellett, hogy tudja Dávidot is cipelni és a babakocsit is tolni a nem tologatásra való terepen. Végül Dávidnak visszatért a jókedve és magától kéretőzött le.

4. fejezet

Továbbmentek. A táj egyre érdekesebb lett, a babakocsi vivése egyre nehezebb. Csabi vette észre a legtöbb mindent, például egy kis sziklahasadékot vagy a legszebb és legnagyobb fát. A sziklatömbök, falak közt a patak medrében eljutottak egy pihenőhelyhez. Emellett volt a szép, zubogó vízesés.

Apa fáradtan leroskadott egy padra.

– Én ugyan nem tolom tovább a babakocsit ezen a terepen! – a többiek legyintettek rá.

Kicsit megálltak szusszanni. Anya leült Apa mellé.

Együtt böngészték a térképet. Addig a gyerekek szétszéledtek. Dávid új botot keresett, amivel őrizheti hadifoglyát, mert a régit elvesztette. Andi kishajót tett a patakra kérgekből. Csabi köveket toccsantott a vízbe. Jani felmászkaált a vízesés szikláin.

Ekkor Dávid odalopakodott Apához és hirtelen hátracsavarta kezeit, aztán megpróbálta elvontatni zsákmányát. Botokból készített börtönbe akarta zárni. Mire Apa észbekapott, már egy m-t arrébb vontatta kislát. Megpróbált kiszabadulni, de Dávid segítséget hívott, a testvéreit. Együtt legyúrték Apát és behurcolták a Dávid alapította tömlőcbe. Jani lett a börtönőr, mert ő volt a legnagyobb.

– Gyerekek, gyertek, van egy ötletem!
– De mi legyen a fogollyal? – kiáltott vissza Dávid.
– Fenyegessétek meg, hogyha elszökik, hátán kell továbbvinnie az egész cuccot!

Apa ettől nagyon megijedt és a helyén maradt. Anya magaköré gyűjtötte a gyerekeket és megmutatta a térképen, hova mennek.

– Látjátok, itt vége a turistaútnak. De itt azt jelzi, még van sziklaszurdokos rész. Menjünk végig rajta! Itt már fel lehet mászni és ott egy utat jelöl a szakadék széléig. Az valahol

erre lehet felettünk – mutatta, hogyan lehet körbekerülni. – Onnét leeresztünk kötelet és azon húzzuk majd fel a cókókot. Apa meg felmászik – mindenkinek tetszett az ötlet.

Ezzel el is indultak Apát otthagya a szurdokvölgyben. Mindenki sietett, csak Anya nem. Meg is történt a baj, elcsúszott Csabi az egyik vizes kövön a nagy sietség miatt. Az egyik lábára lila folt nőtt, a másikat lehorzsolta, a könyökét megsebezte. De aztán hősiesen felállt és tovább akart menni, de a lábán a zúzódás nem akarta engedni. Elindult, lassabban és óvatosabban.

Egy helyütt, ahol a patak kiszélesedett és nagyon elkeskenyedett az ösvény a gyerekek belegázoltak a vízbe, mindannyian megborzongtak a hirtelen hidegtől. De aztán hozzászokott a lábuk. Úgy negyedórát bandukoltak. Sajnos ekkora a patakvölgy ellaposodott és a sziklák elfogytak, vége lett a szurdoknak, ezért visszakanyarodtak és felmáztak a sziklafalak tetejére, a megbeszélt helyre, ahol Apa már várta a mélyben a teher-babakocsival őket. Dávid odakiáltott, amikor lenézett hozzá:

– Kijöhetsz a tömlőből!

Apa megragadva a szabadulást, egyből kiugrott a börtönből, miközben vitte magával a babakocsit és a nagytáskát a sziklafal tövéhez. Addig a többiek kikötötték piros színű kötelüket. Anya leellenőrizte, hogy jól van-e a csomó megkötve. Szerencsére a lurkóknak sikerült jól megkötniük. Apa lent a kötélre ráerősítette az első cuccot. Anyának és a gyerekeknek nagy erőfeszítésbe tellett, hogy felhúzzák az óriási táskát. Végül is sikerült. Jött a többi kisebb, amikből egyszerre kettőt-hármat is felvontattak a fal tetejére egyszerre. Amikor az összessel végeztek, következett a babakocsi. Húzták, vonták, ráncigálták, Apa aluról megemelte, és csak úgy sikerült felhúzni.

Aztán Apa jött a feljutással.

Ekkor az lett a leges-legeslegnagyobb baj, hogy Apa nem tudott kötelet mászni, ezért úgy csinálták, hogy átkötötte a derekát a kötéllel és a vállai, hónalja alatt átvetetette a kötelet, mint egy hátizsákot. Nekifeszítette lábait a sziklafalnak, a fenti népség pedig elkezdte húzni, tartani, ahogy ő szinte fekve sétált fölfelé. Végül nagy nehezen felért. Elnevette magát.

– Én vagyok a fordított kém! – a többiek kérdően néztek rá, mit zagyválnak.

– Amikor Jerikót kémlelték Kánaán elfoglalása előtt, a kémeket Ráháb egy piros kötélre eresztette le az ablakból, hogy ne kapják el őket a katonák. Ezért a város bevételekor Ráhábot nem bántották az izraeliták.

Én meg piros kötélre jutottam fel, mint a kémek le. Ezért vagyok fordított kém.

Újra vissza kellett pakolni a sok-sok holmit a teherbabakocsiba. Aztán tovább folytatták útjukat az erdőgazdasági úton, majd rákanyarodtak a másik turistaösvényre.

5. fejezet

Egy ideig eseménytelenül haladtak, leszámítva, hogy Dávid izgalmában, hogy mostmár a Szondi-alagúthoz igyekeznek, újra fájlalta a hasát. De a botját rendületlenül cipelte magával. Hirtelen Apa felordított:

– Á, mi ez? – mindenki odafordult.

A csúcsosra tömött babakocsi tetejére egy állat ugrott. Kecses, nyúlánk, erőtelj duzzadó teste volt, hegyes fülei, hosszú, vékony farka, gyorsnak látszó lábai, éles karmai.

– Egy hiúz! – kiáltott Jani.

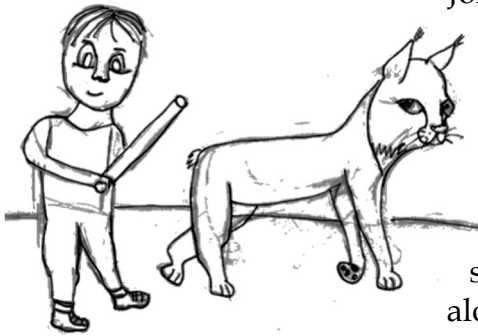
A vad macsakaféle a felső táskát marcangolta. Valamit kihúzott belőle a fogai közé.

– A sült disznócomb! – kiáltotta Anya.

– Fogjuk meg a tolvajt! – üvöltötte Andi, Csabi és Jani. Dávid azt ordította:

– Agyon csapom! – és botjával máris cselekedett.

Jókorát rávágott a hiúz fejére.

A vadállat morogva leesett a toronyról. Dávid megint csapott. Ez már tényleg nem tetszett a hiúznak. Ahogy fel akart tápászkodni, mindig kapott még egyet. Végül sikerült kiugrania a csapások alól szájában a mindvégig

szorongatott hússal. Villámgyorsan

elillant az erdő sűrűjébe.

– Elvitte a kedvenc ételemet! – nyafogott Csabi.

– Örülj neki, hogy nem a te húsoadat ette meg, hanem csak a sült húsoadat! – vigasztalta Apa.

– Én még csak egy köszönömöt sem kapok senkitől! Én próbáltam elkapni a gazállatot! – berzenkedett Dávid.

– Köszönjük! – vágta rá kórusban a többiek.

- Sámson jutott rólad eszembe - fordult Jani Dávidhoz. - Ő pusztá kézzel tépett szét egy oroszánt, olyan erőssé tette Isten, mert neki kellett megvédenie népét a filiszteusoktól.
- De névrokonodat, Dávid királyt is említhetnénk - mondta Anya. - Amikor kis pásztorfiú volt, oroszánoktól és medvéktől védte meg barikáit.

Továbbmentek. Egyszerre farkasvonyítást hallottak egészen közélről. Megdermedtek.

- Zajongjunk, hogy elijesszük a farkát! - javasolta Apa. - Imádkozzunk is, hogy tuti legyen!

- ISTENÜNK, MENTS MEG MINKET A FARKASOK TORKÁBÓL! - üvöltötték erre a gyerekek együtt. Aztán sikítani kezdtek. Apa és Anya bedugta a fülét, úgy álltak neki ők is kiabálni.

Ahogy kifulladás és levegőt vettek az újabb kiáltáshoz, látták, hogy az őket csöndben becserkésző, nagy, szürke farkasok elcsörtetnek csalódottan.

- Ezt megúsztuk! - mondta Anya rekedten.

Unalmas útszakasz következett. Mindenki azon nyávogott unalmában, hogy már éhes, ezért leültek enni, amikor a réthez és szántókhoz értek, amik lenyúltak a völgybe, ahova tartottak. Egy nagy juharfa tövébe telepedtek le. Elővették a pogácsákat. Apa nem csámcsogott kivételesen, mert félt Dávid botjától, nehogy úgy járjon, mint a hiúz. Hirtelen Andi felkiáltott:

- Ott fut a fán egy mókus!

- Tényleg! - szóltak és felnéztek a fára a többiek.

Csabi egyből a fa felé kezdett óvatosan sétálni.

Amikor odaért, felcsimpaszkodott a fa alsó ágaira, majd a felsőbbekre. A mókus után indult. Megfogni ugyan már nem tudta, de észrevette, hol van az odúja. Öröme fel tudott elég magasra mászni, hogy belekukkanthasson a mókus lakásába.

- Anya, Apa, Dávid, Andi, Jani! Kismókusok vannak benne!
Fényképezőgépet! Gyorsan!

Jani már röpítette is fel a készüléket!

- Jaj, ne, mit csinálsz?! - ripakodott rá Anya. - Összetörik!
Milyen drága volt! - de nem tört össze, Csabi ügyesen
elkapta. Anya megkönnyebbülten sóhajtott fel és
megdicsérte:

- Ügyes vagy! - mire Anya ezt kimondta, Csabi már
fényképezett is vakuval.

A fényképész fürgén lemászott, az alsóbb ágakról
mókusként ugrott le. Körbeállták megnézni a képeket.

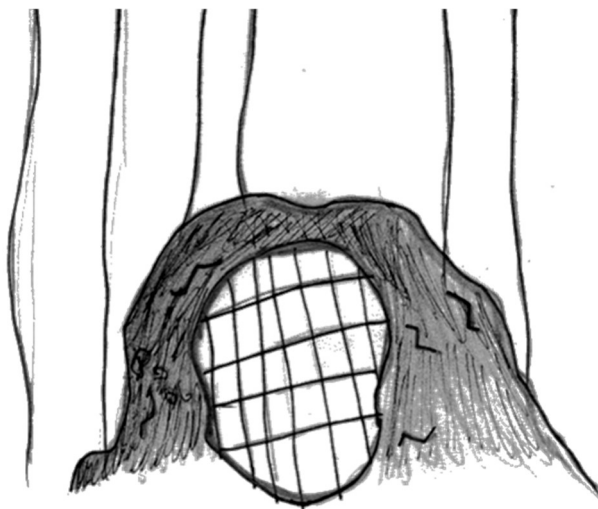
- Jaj, de cukik!!! De jó neked, hogy élőben is láthattad őket! -
irigykedtek még a szülők is. De senki sem tudott elég jól fára
mászni, hogy ő is megnézze.

Összecsomagoltak és továbbindultak. Apa sosem
lassíthatott, mert akkor valamelyik huncut megtolta. Csak
Dávid volt kivétel, azért mert ő bottal csapta, a kardjával,
úgy hajtotta a kocsikereket. Ezért Apának nem volt mit tenni,
futott a teher-babakocsival. Néha pár cucc leesett. Gyorsan
visszatette és sietett tovább. Több baj nem lett az odaúton.

6. fejezet

Végre-végre meg érkeztek a Szondi-alagúthoz. Dávid nem tette le a kardját. Apa leállította a teher-babakocsit, addig a többiek repítették el a hátizsákjaikat. Miután ledobták, Dávid az ajtónak rohant, ugyanis a járatokat rácsokkal zárták le éjszakára. Visszapattant és majdnem hátra esett, de Apa még időben megfogta.

– Ebben az ajtóban rúgó van? – kérdezte

Jani.

– Dehogyan, csak kilincsre van zárva és nem

kifelé, hanem befelé nyílik – válaszolta Anya. – Kösz, hogy elkaptad – fordult Apához.

– Semmiség, csak kérek érte egy lovaggáütést! – vigyorgott Apa.

– Felejtsd el! Fogoly vagy! Cserébe nem végezlek ki! – komolyodott el Dávid.

– Hahaha! – röhögtek a többiek.

– Akkor nem nyitom ki a kaput! – dacolt be Apa.

– Akkor kinyitom én – nyomta le a kilincset Csabi.

Dávid ezzel egyszerre mondta, hogy visszavonom az ígéreteimet. Hiába Csabi nyitotta ki a kaput, Dávid furakodott be először. Dávid berohant, de hirtelen visszahőkölt és kihátrált lámpáért:

– Itt sötét van!

– A vitézek félnek a sötétben? – heccelte Apa, miközben az ajtóban állt.
– Az igazak világosságban járnak! – vágott vissza Dávid. – Amikor Saul király elől bujdosott Dávid király, biztos használt lámpást barlang-rejtekhelyein! Pedig ő bátor volt!
– Ez igaz, de nem azért mert félt a sötétől! – felelt Apa.
– Amikor Saul mögött bújt el a barlang mélyén – vette át a szót Anya. – és titokban levágta a köpenye szélét, akkor biztosan nem világított.

Amíg ment a vita, Dávid kikapta Apa kezéből a zseblámpát és berontott a barlangba ismét. A többiek is utána rohantak. Mindenki kezében ontotta a fényt a zseblámpa. Anya, hogy ne nyafogjanak a gyerekek, egy táská innit is hozott magával. Andi a kapuban megvárta Anyát, mert félt bemenni nélküle. Aztán ő is bejött. A barlang fala recésen, ijesztően kanyargott, a felnőtteknek le kellett hajtani a fejüket. A falak olyan közel voltak egymáshoz, hogy egy kövér ember beszorult volna a vájatba. Minden lépésükre vigyázni kellett, mert a talaj is göcsörtös volt. Dohos, hideg levegő áramlott ki és be.

Amikor utolérték Andiék Dávidot, aki az elágazó járatok egyikének csaknem végéig rohant előre és egyszer-kétszer majdnem el is esett a nedves porba, éppen a legújabb ötletével babrált, mert ezen a részen már nagyon leszűkült az alagút, ezért csak négykézláb haladatott volna előre a két felnőtt.

– Nézzetek ide! – kiáltotta. – Itt egy felső járat kezdete! Kiásom a kardommal!

– Neee! Beomlik tőle a barlang! – ijedezett Andi.

– Dehogyan! Hogy kerül ilyen a fejedbe? Egy kis kapingálástól nem omlik be! – szidta Jani.

– Deee! – szipogta a kislány.

Dávid erre nem is figyelt: vájt és vájt, vagyis vájt volna, mert a botja nem jutott mélyebbre egy miliméternél.

Dühösen belenyomta erősebben, ettől egy-két szemcse a fejükre hullott.

- Segítség! Beomlik! - sikoltott Andi.

Dávid nem törődve vele belevágta szerszámát még egyszer, kétszer, háromszor és még ki tudja, hányszor.

- Nem fog összedőlni, nyugi. Évszázadok óta áll. Dávid csak a felszín kapargatja - nyugtatta Anya Andit. Ekkor Anya fejére is pottyant egy kis homokrög Dávid kapingálásából. - Most már fejezd be! - mordult rá Anya a haját söprögetve. - Menjünk inkább tovább a többi járatba!

Dávid megint előre futott zseblámpájával a barlang gyomrába, vagyis egy másik kacsaringós belébe. Hirtelen nagyot kiáltott. Belevisszhangoztak a folyosók.

- Mi a baj? - aggódott Anya.

- Valami rám szállt! Meghúzta a hajam! Talán egy sárkány lakik itt? - mondta Dávid sírósan.

- A sárkányok tüzet okádnak, nem haját tépnek! - nyugtatta meg Andi.

- Biztos egy denevér volt - jegyezte meg Jani.

Ettől Dávid, akit mostanra utolértek a többiek, megnyugodott. Sőt annyira felbátorodott, hogy denevért akart fogni. Szerencséje volt. Pont lógott a fal tetejéről egy alvó denevér. Gyorsan megfogta, mire az elkezdett vijjogva rikácsolni és verdesni a tenyerében. Dávid megmutatta bőregér zsákmányát a családtagoknak. Mind megsimogatták.

- Ügyes lovag vagy! - dicsérte meg Apa a vadászt. Dávid vigyorogva vitte magával tovább a kis állatot.

- Hozzátok a kardomat! - kiáltotta maga mögé. Andi felszedte és vitte neki.

Mentek, mentek egyre befelé a sötét alagutakba.

Lassan bejárták az összes lehetséges útvonalat. Már visszaindultak és elérték a kivezető folyosót, aminek végén látszott a kijárat fénye, amikor morajlani és recsegni kezdett körülöttük minden.

– Mi ez? – sikított fülsüketítően Andi. De a recsegés, ropogás, törés hangjai elnyomták a hangját. Egy nagy bummm, egy nagy rándulás, egy puffanás és elsötétült a nyílás. Orrukba felverődő por szállt.

7. fejezet

A Csitári-kápolnában megszólalt a harang, pedig nem is volt dél. Összekoccantak a poharak és a tálak a polcon. A közeli tanyákon az állatok felbődültek, mert megremegett alattuk a föld. Az emberek szintúgy megijedtek, csak ők nem kiáltoztak.

Amikor elcsitult a földrengés, a kápolna lakóinak eszükbe jutott a Szondi-alagút.

– Mi van, ha most beomlott? – gondolkodtak.

Remélték, hogy senki sem volt akkor a barlangban, amikor földrengés volt. De nyár lévén, elég valószínűnek tűnt, hogy lehettek arra kirándulók. Ezért, miután leellenőrizték, hogy náluk minden épen maradt-e, csákányokkal és fejszékkel rohantak el.

Dávid kardjával rontott neki a falnak nem törődve vele, hogy lehetetlen áttörni a torlaszt egy bottal. Megint neki csapott, aztán megint, nem unta meg, egyre csapkodta. Utána új módot vetett be.

– Gyerünk! Fogoly! Ide!

De Apa nem reagált. Mert a nagyobbak felfogták, hogy vész-, sőt kilátástalanul halálos helyzetben vannak. De a kis Dávid még nem értette meg, hogy mekkora bajba jutottak. Ezért elkezdte volna vontatni a rabot. Apával akarta kipüföltetni az útzárat. De Apa most nem játszott.

– No, mi van?!? Itt van a kard! Csináld!– dühösködött Dávid.

Apa így sem engedett. Erre a kisfiú elkezdte volna verni szerszámaival. Apa kicsavarta a kezéből.

– Fejezd be! Értsd meg, nagy baj van!

Dávid megszeppent és úgy döntött, egymagába igyekszik akkor hősiesen kimenteni szüleit és testvéreit. Már

megint az hallatszódott: bum, bum, bum! Nekirohant, visszapattant, aztán megint, míg ki nem fulladt teljesen.

A Csitári-kápolnabeliek közül, aki elsőnek ért oda, nagyon megijedt. Visszakiáltott a többieknek:

– Beomlott! Ráadásul itt van egy megrakodott babakocsi. Ez azt jelenti, hogy valószínűleg többen vannak bent, egy egész család lehet! Hívjátok a tűzoltókat! – ordította rémülten társainak.

De akkor már ők is ott voltak. Egyből hívták a szakembereket.

Nem sokára az egész völgy megtelt szirénázással és érdeklődő emberekkel. Kettő tűzoltóautót küldtek ki a helyszínre, hogy ha az egyikben ülő emberek nagyon nem bírják, vegyék át a másikat. Mentő is érkezett a vélhető sérülteket ellátni.

A bentiek imádkoztak. Andi sírdogált. Az imára még Dávid is leállt, de aztán nem adta fel, próbálta kijutatni családját hős vitézként. A menteni akaró Dávidon kívül mindenki befogta a fülét annyira hangosan dörömbölt a kislemez. Lassan megőrültek tőle, mert az idegeiken táncolt. Anya rákiáltott:

– Ne csináld már! Inkább imádkozz! És hagyj minket gondolkodni!

– Mi lesz velünk? Itt fogunk éhenhalni? – kérdezte Jani.

– Vagy megfulladni? – folytatta Csabi.

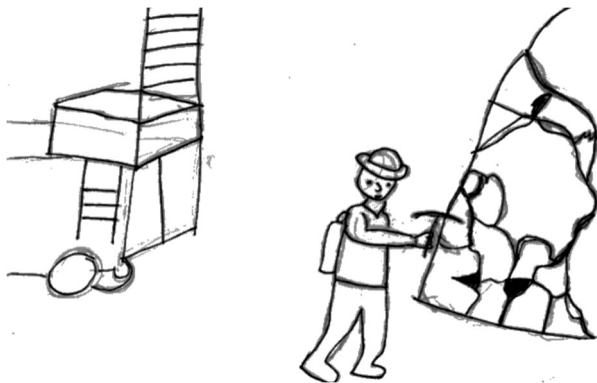
– Félek!! – nyüszögött Andi.

- Akinek egy mustármagnyi hite van, Jézus azt mondta, annak a hegyek is elmozdulnak a helyükről. Csak hinnünk kell és kijutunk! - bizakodott Apa.
- Aha! - felelték a többiek.
- Mást úgyse tehetünk. Legfeljebb próbálhatunk ásni - jegyezte meg Anya. - De nem bottal csapkodva, hanem a kezünkkel.
- Közben imádkozzunk! - egészítette ki Apa. - Ez a legfontosabb.
Nekiláttak folytonosan imádkozni.

A tűzoltók egyből rohantak szerszámaikkal a bedőlt helyre. Nekivágták csákányaikat és még a fejszéiket is. Még hangosabb robajjal, mint Dávid belülről.

De nem hallották egymást, mert nagyon vastag részen volt torlasz. Szerszámokkal is lassan tudtak csak haladni, mert kevés volt a hely, egyszerre egy ember fért csak oda feszegetni és egy arrébb hányni a kupacot.

Lassacskán a tűzoltók cseréltek, ki áss, és ki pihen. Nagyon lassan lehetett haladni. Aggódtak, hogy az esetleges sérülteknek túl hosszú az idő, és minden túlélő meg is fulladhat.

8. fejezet

A bentieknek egyre kevesebb levegőjük volt. Csak imádkozni tudtak és hinni abban, hogy Isten valahogy kiszabadítja őket. Különben minek hagyott volna életben az omláskor? – gondolták. Minden gondolatukban csak az járt, hogyan tudnának kijutni. Még az sem vidította fel őket, hogy odaszállt pár menekülő denevér. Senki se ment utánuk kergetni, pedig máskor utánuk futottak volna. De most senki sem tette lábait a bőregerek után. Mintha mindenkiből kiszállt volna a lélek. Viszont beköltözött mindenkibe a bú. Még a szomorúság. Még sorolhatnánk, mi minden veszett ki a családból, amíg a barlangba voltak bezárva, de el is tudjuk képzelni.

Egyre kevésbé kaptak levegőt. Már szédülögtek és ziháltak. A hitük is megingott. István vértanúra gondoltak, akit Jézus szeretete miatt halálra köveztek, ő pedig szó nélkül tűrte, sőt még kínzói bocsánatáért is könyörgött. De arra is gondoltak, István halála nem volt felesleges, mert valakiért halt meg, de ők? Ők miért rekedtek egy barlangban? Talán áldaniuk kellene a barlangot, amiért beomlott? A barlangnak nem lehet megbocsátani sem, hiszen csak egy természeti tárgy!

Hirtelen Apa úgy érezte, mintha löködné valaki.

- Ti vagytok, gyerekek?
- Mik vagyunk mi?
- Hát, akik lökdösnek!
- Nem.
- Anya, te voltál?
- Dehogysis. Megmoccanni is alig van erőm.
- Akkor ki? – élénkült fel Apa küszködve a légszomjjal.

Újra érezte a taszítást.

- Én ezt már nem értemí! Már megint!

Hátra fordult, hogy ki lehet az. Ekkor meglátott egy angyalt! Egy ragyogó ruhájú, arany-ezüst keverék színű angyalt. Erre felkiáltott:

- Ó! - az angyal intett, hogy kövesse.

Apa elkezdett menni utána. A többiek értetlenül bámultak, hogy hova megy. Ők nem láttak semmit.

- Hova mész? - kérdeztek rá a többiek.

Nem kaptak választ. Apa ment, mintha követne valakit tágra nyílt szemmel, kitátott szájjal, tántorogva. - Kövessük! - vezényelt anya.

A kicsik már csak mászni tudtak, lihegve szedték a kevés levegőt. A nagyok is csak vánszorogtak.

Apa csak úgy ment az őrangyala után, mint egy megbabonázott kígyó.

Egy helyen megtorpant, mintha oda is egy gát puffant volna. Ekkor valami nehéz tárgy elgördült a barlang oldalából előttük.

- Csaknem egy újabb omlás? - rémültek meg.

De nem az volt. Hanem egy nagy kő mozdult el a helyéről. A kő mögött egy repedés tátongott, amin friss levegő szökött be és enyhe fénynyaláb. Ahogy mélyet lélegeztek, a kisebb gyerekek is fel tudtak már állni.

- Megmenekültünk! - kiáltott fel Jani. Szavát visszhangozták a többiek is:

- Megmenekültünk! Megmenekültünk! Megmenekültünk! Megmenekültünk! Megmenekültünk! - ujjongtak.

– Láttátok az angyalt? Elgördítette a követ az útból, mint Jézus feltámadásakor!

– Nem, nem láttuk! De látjuk az eredményt! – örvendeztek.

Hirtelen hátulról, ahol Andi állt, erősödő zúgás hallatszódott.

– Mi történik már megint? – perdült hátra Anya zseblámpájával világítva végig a járatot visszafelé. Valami kísérteties, fekete tömkeleg közeledett sebesen feléjük. Hamarosan a zúgásból ki lehetett venni a szárnyak csapkodását. Felsikoltottak mindannyian, ahogy ellepte őket a feketeség: egy népes denevércsapat, aki vijjogva menekült a fulladás elől a réshez. Majd feldöntötték a gyerekeket, olyan sokan voltak.

Tolakodtak a lyukhoz. Felhőként szálltak ki. Ők kifértek, de az embereknek csak a kinyújtott ujjú kézfeje tudott kilógni a szabadba.

– Álljunk neki bontani a falat végre, nem akarok itt megöregedni! – tért észhez Csabi.

– A botom!!! – visított fel Dávid s visszairamodott érte a barlang mélyébe.

A többiek fejcsóválva néztek utána, aztán neki kezdtek falat bontani puszta kézzel.

A denevérek szélesebben száguldottak el a barlangtól. Egy pihenő tűzoltó, aki éppen nekidőlt a tűzoltókocsi oldalának, felnézett az égre és felkiáltott:

– Milyen furcsa felhő!

– Nem is felhő! – pillantott fel egy társa. – Denevérek!

– Ez nagyon jó hír! – ujjongott egy harmadik. – Ezek szerint van szabad kijárat a barlangból! Nem fulladnak meg a túlélők! Gyerünk oda, amerről láttuk őket felszállni!

A bentiek kifulladásátlanul hordták el a köveket. A felnőttek a rögöket vontatták a kis lyuktól, a gyerekek meg távolabb vitték, hogy ne legyen útban az óriásoknak. Lassan-lassan, vagy gyorsan, de Dávid már ki is fért, akkora lyuk lett. Gyorsan kibújt és elszaladt a rét felé, aminek csücskében kellett lennie a tanyáknak. Szembe jöttek vele a tűzoltók. Már messziről kiabált nekik.

- Gyertek, segítsetek! Most jövök a beomlott barlangból.
- Jaj, de jó! - örültek meg a tűzoltók. - Megsebesült valaki? Hívjunk mentőket is?
- Nem, nem, kézzel ásnak mind.

Dávid kardbotjával hadonászva odavezette őket a baleset helyszínére. Hamar odaértek és szerszámaikkal egykettőre készen lettek a torlasz eltávolításával. Hálálkodva érkeztek ki a többiek. Már lemenőben volt a nap.

Ellelkendezték a tűzoltóknak, hogy Isten angyala vezette el őket a kis résig. Hitetlenkedve néztek rájuk, de azt mondták:

- Mindenesetre hála az égnek, hogy mind kijutottatok épségben!

A tűzoltókkal visszamentek a másik mentőegységhez. Mindenki nagyon örült, hogy megkerültek a bajbajutottak. Megkönnyebbülten vonultak el a szirénások, miután piros-fehér szalagokkal kijelették, hogy a Szondi-alagút életveszélyes és belépni tilos. Furcsa látvány volt, ahogy a sok autóféle elhúzott a tanyák közt az esti félhomályban.

9. fejezet

– Anya, és most mi lesz? – kérdezte Jani. – Apa otthon felejtette a sátrat. A barlangban ilyen omlás után nem aludhatunk. Haza már nem lesz közlekedés.

Andi közbeszólt:

– Majd alszunk Apán. Ő a hibás, jó lesz matracnak.

De Csabi azt mondta:

– Nem akarok a szabad ég alatt aludni farkasok közt!

Dávid is beleszólt:

– Én sem tudom álmomban elkergetni a hiúzokat!

– Rakjunk tábortüzet! Valaki majd mindig virraszt mellette, hogy ne aludjon ki, így nem mernek közel jönni a vadállatok

– javasolta Anya.

– Én nem akarok örködni! – vágták rá a gyerekek egyszerre.

– Ooolyan álmos vagyok! – ásították.

Anya Apára nézett:

– Ugye te vállalod a virrasztást?

– Úgyis ő miatta kell! – kottyantotta közbe Dávid.

– Ez nem ér! Egy kis figyelmetlenség miatt egész éjszaka fent legyek? – dühösködött Apa.

De ahogy végignézett a társaságon, látta, hogy nincs más választása. Nagyot sóhajtott és megadta magát. Aztán felcsillant a szeme:

– De cserébe most aludhatok, amíg ti le nem fekszetek!

– Jó! – vigyorgott Anya. – De akkor lemaradsz a vacsoráról!

– Így jártál! Így jártál! – ugrándozott Dávid.

Apa félrevonult szundikálni. Dávid utána akart lopakodni megviccelni, de Anya fülön csípte a gazembert és beállította tűzifát hordani. De egy fordulónál Dávid nem érkezett meg rakományával.

– Hol van már megint? – bosszankodott Anya. – Segítsetek megkeresni!

Dávid közben vigyorgva lopakodott a bokrok közt Apa felé. Osont, egyre csak osont, mintha egy indián lenne.

Fülsüketítő kiáltás rázta meg az erdő csendjét, amint landolt váratlanul Apa pocakján.

– Júúú! Mi ez?

– Na, nem kell tovább keresnünk! – legyintett Anya az erdő sűrűjében. – Gyere, Dávid inkább tüzet gyújtani!

Amikor a tűzrakó-helyhez értek, Dávid kikapta a táskából a gyufát. Kis kezeivel ide-oda ráncigálta a gyufaszálakat, fél dobozba is beletelt, mire egyet meggyújtott. De az a gyufa óriási lángokat eregetett és begyújtotta a kupacot. Ekkor jutott Andi eszébe, hogy a hiúz megette a húst és még nem szedtek gombát. Mintha felszólították volna őket, a gyerekek szétszéledtek zseblámpával gombát szerezni. Mentek, mentek, mendegéltek, mígnem Andi a közeli kis patak egy mocsaras kiszélesedése melletti fán szürke laskagombákat talált. Úgy gondolta, elég lesz a táborhelyre lassan vinni, úgyis laska. Így olyan tempóban indult vissza, amit egy csiga-biga is leelőzne. Mire visszaért, a többiek már sütötték a sárga gévagombát, amit Jani talált egy kidőlt fatörzsön.

– Andi és én leltünk gombát. Akkor azt is mi osztjuk el, ki mennyit kap a pogácsái mellé – jelentette be Jani.

– Ne már! – tiltakoztak a többiek. – Attól, hogy nektek lett szerencsétek, mi is ugyanannyi időt kerestünk!

– Igen, én fogom elosztani – zárta le a vitát Anya.

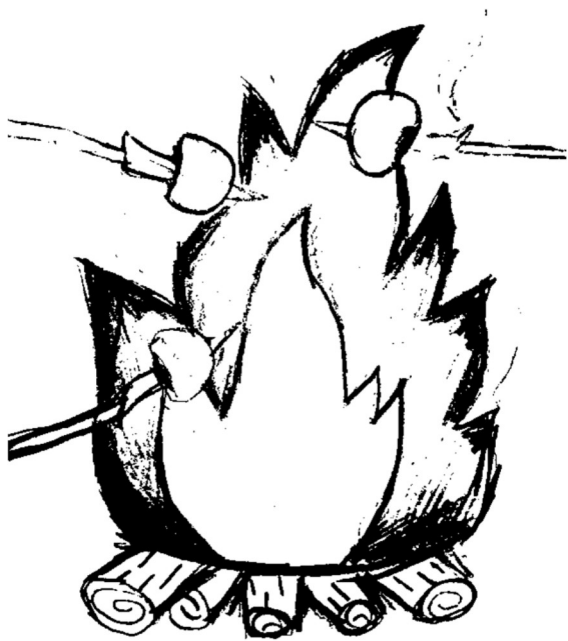
Végre együtt sütögettek. Mindenki izzadt az embermagas lángok mellett, mintha disznópörkölés lenne. Az ég szép csillagosan ragyogott a lompos erdő felett. Énekelni kezdtek.

„Tied a dicsőség és imádat,
Felemeljük kezeinket,
így dicsérjük nagy neved!

Tied a dicsőség és imádat,
Felemeljük szíveinket,
így dicsérjük szent neved!

Ó, hatalmas, kezéd nagy csodákat tesz,
Veled senki nem ér fel,
Veled senki nem ér fel!

Ó, hatalmas, kezéd nagy csodákat tesz,
Veled senki nem ér fel,
Veled senki nem ér fel!

Tied a dicsőség és
imádat,
Felemeljük kezeinket,
így dicsérjük nagy
neved!

Tied a dicsőség és
imádat,
Felemeljük szíveinket,
így dicsérjük szent
neved!”

10. fejezet

Végre elfáradtak a gyerekek, akik izgatottak voltak a kint alvástól. Beburkolóztak hálósákjaikba, Anya pedig elment felkelteni Apát virrasztani a tűznél.

- Áóá! - nyújtózkodott Apa ásítózva.

Áttelepedett a lángokhoz. Anya lelkére kötötte, hogy egy kicsit se szundítson el, mert ők is és az összes kaja is odalesz. Apa egy darabig hősiesen rakodta a tüzet, de utána elálmosodott. Bámulta az eget és arról gondolkodott, hogy Betlehemben is ugyanilyen lehetett az ég, amikor a Kisjézus született és szüleinek ugyanígy nem jutott rendes szálláshely, mint nekik. Akkor ő most miért panaszkodna? - kérdezte önmagát. Hálásan tekintett az égre, hogy ez a Jézus ma is megmentette őket és egyébként is a bűntől megmenteni jött őket, hogy a mennybe juthassanak. De a túl sok gondolkodástól elnyomta az álom.

Aludt, aludt, amíg fel nem ébredt arra, hogy vaddisznók zabálják a kajájukat. Megdörzsölte álmos szemeit, és meghűlt benne a vér: most mi lesz? Ránézett a boldog kondára, akik most fogyasztották maradék sparheltben sült pogácsájukat. Először hátraesett, úgy megijedt, csak utána tudott feltápáskodni elkergetni a támadókat. Felvette azt a maradék ételt, ami hozzá közel volt. Utat készített belőle csalétekként a barlanghoz. Aztán elbújt. A vaddisznóknak lassan elfogyott a táskákból az eledelük, ezért a csaliutat kezdték felenni. Amikor az összes beért a barlangba, ahol ők kiszabadultak, abba a nyílásba, akkor Apa odalopakodott és köveket tett a kijárat elé. Pár perc múlva a vadak röfögve rontottak neki, de nem tudtak kitörni. Végül belenyugodtak sorsukba.

Apa elégedetten
szította fel a parazsat.
Örködött. Hogy ne aludjon
el ismét, unalmában fejen állt.
Így köszöntött rájuk a reggel.

- Apa, te meg mit csinálsz? -
ébredt fel Csabi.

- Igyekszem nem
elaludni.

Dávid ezen
elkezdett röhögni. Andi
már nem volt ilyen vicces

kedvében.

- Éhes vagyok, de ez mind megette a kajánkat! - mutatott
Apára az elemózsia hűlt helyén kutakodva.

- Nem én voltam!

- Hát akkor ki?

- Mindjárt megmutatom! - ezzel Apa elvezette családját a
barlangnyíláshoz. - Állatok oldalt! - vezényelt és
elgördítette a köveket.

A dühös vaddisznók kirontottak. Röfögve csörtettek.
Tíz, nagy, többmázsás, feketeszőrű állat és csíkos kicsinyeik.
Nagyon bűdösek voltak.

Az utolsó fenekére rásuhintott egy csattanósat Dávid
elmaradhatatlan botjával. A disznó uíзва felvisített, úgy
rohant be az erdőbe.

- Minek kíznod feleslegesen az állatokat? - hányta szemére
Andi.

- Talán azért, mert éhes vagyok és húsból vannak!

Éhezve pakoltak össze, majd visszarakodtak a teher-
babakocsiba. Teli kalandokkal, fáradtan és megviselten, de
élményeikkel elégedetten indultak hazafelé.

II. rész

Látogatás a Mamáéknál

1. fejezet

Hirtelen megcsörrent a telefon a vonatúton visszafelé.

– Anyukád az, vedd fel te! – húzta ki Anya a táskából a készüléket.

– Na, jó! – hallotta kelletlenül Apa a hírt. – Igen? – vette fel Apa rosszat sejtve.

– Valamikor eljőnnétek hozzám a nyáron? – mondta félig kijelentően a Mama, aki bár eléggé idősödött már, határozottan parancsolgató stílusát megőrizte.

– Jól van, úgy is van sok mesélnivalónk.

Ezzel Apának sikerült lezárni a kellemetlen beszélgetést. Ugyanis szégyenszemre nem voltak jó kapcsolatban egymással, mert általában mindig elkeveredtek a hit témájához és mindenki hajtotta a maga igazát. Az üdvösség örömhírét nem lehet nem hirdetni, mivel aki megtagadja Megváltóját az emberek előtt, azt Ő sem ismeri meg. Egyébként sem hagyhatjuk cserben azt, Akit szeretünk.

Apa végül nem sajnálva önmagát feltette a kérdést.

– Gyerekek, ki akar a Mamáékhoz menni?

– Én nem, én nem, én nem, én nem!!!! – visítottak a lurkók.

Ott mindig csak a civakodás és fegyelmezés ment és ezt nem szerették.

– Még illedelemből se lehetne? Hogy ne botránkoztassuk meg – próbált Anya reményt csíholni, hogy mégis békében meglátogassák a nagyszülőket.

– Hát, jó, egy kicsit lehet – mondták megadóan a gyermekek.

– Köszönöm. Ezt legalább nem kell Mamával levitatkozni – könnyebbült meg Apa.

Végre kifulladásig hazaértek a szép zöldellő rétekkel és sárgálló szántóföldekkel körbevett, tágas, virágos falucskájukba, ahol élénk színűre festett, lapos házban laktak. 8 ezer négyzetméteres nagy kertjük volt veteményessel, benne állt pár gyümölcsfa, lakott ott sok állat, például kecske, birka, nyúl, kutya, macska, ló, tehén, liba,